

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla Fülöp és Mihály Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Mihály Tamás ügyvéd) által képviselt felperesnek, dr. Demeter Attila ügyvéd által képviselt alperes ellen, jutalék megfizetése iránt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2009. április 17. napján kelt 17.G.40.077/2005/45. számú ítélete ellen, a felperes részéről 47. és 48. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

r é s z í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének 2.611.369 (kettőmillió-hatszáztizenegezezer-háromszázhatvankilenc) forint tőkemarasztalásra vonatkozó és az alperes viszontkeresetét elutasító rendelkezését nem érinti, a 2.611.369 (kettőmillió-hatszáztizenegezezer-háromszázhatvankilenc) forint tőke kamatai tekintetében helybenhagyja, ezt meghaladó rendelkezéseit hatályon kívül helyezi és az elsőfokú bíróságot ebben a keretben a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítja.

Kötelezi az alperest, hogy a felperes részére 15 napon belül fizessen meg 250.000 (kettőszázötvenezer) forint + ÁFA együttes első- és másodfokú részperköltséget, valamint az állam javára külön felhívásra 156.700 (százötvenhatezer-hétszáz) forint eljárási illetéket.

A részítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A felperes módosított keresetében 32.647.105 forint, valamint 215.070 EUR jutalék és ezen összegek után 2005. június 30-tól évi 18% mértékű késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest, hivatkozással a felek között 2000. június 1. napján megkötött import bizományi szerződést 5. pontjára.

Az alperes a kereset elutasítását kérte a Ptk. 511. § (1) bekezdésére figyelemmel. Előadta, hogy a felperes által ténylegesen megkötött és teljesített külkereskedelmi szerződések alapján a felperes részére járó jutalékot hiánytalanul megfizette.

Az alperes a perbeli szerződés részleges érvénytelenségre is hivatkozott, megtámadási jogát a Ptk. 236. § (3) bekezdés 2. mondata alapján kifogás útján érvényesítette. Ezt viszontkereset formájában is előterjesztette: annak

megállapítását kérte, hogy az import bizományosi szerződés 5. és 7. pontja érvénytelen. Álláspontja szerint a szerződés 5. pontja értelmében a jutalék kizárólag a megbízás konkrét teljesítéséért jár, az ezen felüli további, „az azt megelőző szerződés szerint” feltétel érthetetlen, ellentmondó és jogellenes szerződéses feltétel, így az a Ptk. 200. § (2) bekezdése alapján semmisség okán érvénytelen. Megítélése szerint a szolgáltatás tényleges teljesítése nélküli felperesi követelés a jóerkölcsbe ütközik, „uzsorás jellegű”, a másik fél szorult helyzetének kihasználásával diktált szerződési feltétel, tehát semmis. Mindezeket túl az alperes a Ptk. 201. § (2) bekezdésére is hivatkozott. Kifogásolta: a perbeli szerződés 7. pontjában az alperes a Z. GmbH nevében kötelezettséget érvényesen nem vállalhatott.

A felperes a viszontkereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 2.611.369 forintot és ezen összegnek 2005. június 30-tól a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat + 7%-ával megegyező, de maximum 18% mértékű késedelmi kamatot, valamint 78.300 forint perköltséget. Ezt meghaladóan a keresetet és viszontkeresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 1.594.000 forint perköltséget. Az eljárás során felmerült le nem rótt illetékből a bíróság 743.300 forint megfizetésére a felperest, míg 78.400 forint megfizetésére az alperest kötelezte az állam javára, az adóhatóság felhívására az ott megjelölt időben és módon.

Az elsőfokú bíróság ítéletének tényállásában - a felperes ügyvezetőjének és az alperes volt gazdasági vezetőjének vallomása alapján - megállapította, hogy a peres felek a perbeli írásba foglalt import bizományosi szerződés több pontjától ráutaló magatartással a gyakorlatban rendszeresen eltértek, az annak alapján megkötött külkereskedelmi szerződések számos esetben szóban, illetve írásos megrendelés és annak elfogadása alapján jöttek létre. Megállapította, hogy az alperesi megrendelés a perbeli szerződéssel érintett időszakban egyetlen évben sem érte el a szerződés 5. pontjában az alperes által egyébként szerződésben vállalt 600 tonna mennyiséget, a külkereskedelmi szerződések alapján nem történt meg a peres felek között az éves elszámolás és a felperes sem igényelte a ténylegesen megrendelt mennyiség és az import bizományi szerződésben az alperes által vállalt 600 tonna közötti különbözetre eső jutalékát. Erről az összegről számlát sem állított ki. Mindezen tények figyelembe vételével az elsőfokú bíróság - utalással a Ptk. 216. § (1) bekezdésére - megállapította, hogy a szerződő felek az írásba foglalt import bizományi szerződésüket egyező akarattal, ráutaló magatartással részben módosították. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a szerződés 5. pontjában rögzített 600 tonna mennyiséget a felek csupán keretjelleggel határozták meg, azonban kizárólag a tényleges megbízói, alperesi szükséglet alapján került sor a felperes mint bizományos részéről a sárgaréz rudak megrendelésére. Az elsőfokú bíróság rámutatott, hogy a Ptk. 200. § (1) bekezdése értelmében a bizományi és a megbízási szerződés szabályai diszpozitív szabályok,

így az ítélet szerint a Ptk. 511. § (1) bekezdésében foglalt azon rendelkezés, hogy a bizományosnak díj csak akkor jár, ha az adás-vételt teljesítették, önmagában nem zárja ki, hogy a szerződő felek a jelen szerződésben foglaltak szerint a díjazás kérdésében a hivatkozott jogszabálytól eltérő módon állapodjanak meg. Az elsőfokú bíróság jogi álláspontja szerint a perbeli import bizományi szerződés 5. pontja egyértelműen arra irányult, hogy az alperest mint megbízót a szerződésben meghatározott mennyiségű áru megrendelésére szorítsa és ennek elmaradásához kapcsolódóan kötbér jellegű szankció alkalmazására nyíljon lehetősége. Megítélése szerint ezen feltételek sem a jóerkölcsbe, sem jogszabályba nem ütköznek, ezért a szerződés részleges érvénytelensége sem állapítható meg. Nem osztotta az elsőfokú bíróság az alperesnek a Ptk. 201. § (2) bekezdésére figyelemmel kifejtett jogi álláspontját, mert az ítélet szerint a 6% mértékű jutalék kizárólag a felperes által ténylegesen teljesített adásvételi szerződések után járó bizományosi díj. Rámutatott, hogy az alperes a Z. GmbH névében a szerződés 7. pontjában írtak szerinti kötelezettséget nem vállalhatott, ezért a Z. GmbH esetleges megbízásai alapján teljesített megrendelése után a felperes jutalékot nem igényelhet. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság az alperesi viszontkeresetet mint alaptalant elutasította.

Az elsőfokú bíróság a perbeli szerződés 5. pontjának azon rendelkezését, miszerint az alperes megrendelése alapján jegyzett mennyiség át nem vétele esetén a jutalék az „ezt megelőző szerződés szerint az áru értékének 6%-a”, nem kellően egyértelmű és pontos megfogalmazásnak értékelte, és - a Ptk. 228. § (3) bekezdésére tekintettel - megállapította, hogy mint érthetetlen szerződéses feltétel semmis. Hangsúlyozta, hogy ezen szerződési feltétel érvénytelensége a jelen jogvita elbírálása szempontjából jelentőséggel nem bír, mivel a szerződéstől a felek egyező akarattal, ráutaló magatartással eltértek, ezért a támadott szerződéses feltételt soha nem alkalmazták.

Az elsőfokú bíróság nem értett egyet azon alperesi állásponttal, miszerint a perbeli szerződés a Ptk. 312. § (1) bekezdése értelmében lehetetlenülés miatt megszűnt. Utalt arra, hogy a bírói gyakorlat ismeri ugyan az érdekbeli és gazdasági lehetetlenülést, azonban a jelen ügyben olyan bizonyított tény vagy körülmény egyik fél részéről sem merült fel, amely miatt a szerződés szerinti szolgáltatás lehetetlenné vált volna. Megállapította azt is, hogy a felek közötti jogviszony az alperes 2003. május 19-én kelt felmondásával megszűnt, ezen időpontot követően az alperes a felperestől sárgaréz rudat nem rendelt.

Az elsőfokú bíróság a felperes jutalékigényét kizárólag a jelen perben igazolt, a felperes által a K. H. Kft-től ténylegesen megrendelt áru vonatkozásában tartotta alaposnak 2.611.369 forint összegben, mely az általános forgalmi adót is tartalmazta. Ezen összeg után az alperest - a módosított kereseti kérelmében meghatározott időponttól kezdődően - a Ptk. 301/A § (2) bekezdése szerinti, de 18%-nál nem magasabb késedelmi kamat megfizetésére kötelezte.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes fellebbezéssel élt, melyben elsődlegesen annak megváltoztatásával a kereseti kérelmével egyező döntés meghozatalát kérte.

Másodlagos kérelme az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére irányult. Fellebbezése indokául előadta, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében a tényállást tévesen állapította meg és ebből helytelen következtetést vont le, valamint az elsőfokú bíróság eljárása során megsértette a Pp. 3. §-ának (3) bekezdésében foglaltakat, miszerint konkrét tájékoztatási kötelezettségének nem tett eleget. Ezért szerinte a támadott ítélet jogszabálysértő. A felperes kiemelte, hogy a perbeli szerződés 5. pontja egyértelműen tartalmazza: az alperes évi 600 tonna áru megrendelésének átvételét vállalja azzal, hogy a 600 tonna után járó 6% jutalékot a felperesnek abban az esetben is kifizeti, amennyiben a 600 tonna áru alperes részéről történő átvételére nem kerül sor. A felperes szerint téves az az ítéleti megállapítás, miszerint ezen szerződéses pont tartalmától a felek ráutaló magatartással eltértek. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság az alperesi tulajdonos 2003. május 19. napján írt, hozzájuk intézett másik szerződés kötését indítványozó levelét felmondásként értékelte, annak ellenére, hogy az csupán a perbeli szerződés módosítására irányult. Fellebbezését a megrendelések exportot is érintő, megváltozott gazdasági körülményekre (az időközben életbe lépett „Bokros csomagra”) hivatkozással is indokolta. Állította, hogy a magyarországi alperesi volt ügyvezető névjegykártyája alapján „vélelmezte”, hogy a nevezett nem csupán a Z. csoport magyarországi cégei, hanem az anyavállalat, a Z. GmbH. nevében is jognyilatkozatot tehetett. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a fizetési meghagyásban foglalt, számlával alátámasztott követelésének csupán a nettó összegét ítélte meg, figyelemmel arra, hogy a felek az ÁFA-ban külön nem állapodtak meg. A felperesi álláspont szerint a szerződésben nem kellett olyan körülményekben megállapodniuk, amit jogszabály rendez. Véleménye szerint az elsőfokú bíróság az alperes késedelmi kamatfizetési kötelezettségének kezdő időpontját is tévesen állapította meg. A felperes az elsőfokú bíróság terhére rőtt, hogy ítéletének meghozatala során csupán **a felperes ügyvezetője és felperes gazdasági vezetője** tanúvallomását értékelte, más tanúk vallomását nem idézte. Szerinte ezzel megsértette a Pp. 221. § (1) bekezdésében foglalt ítélet indokolási kötelezettségét.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást a felek nyilatkozatai, okirati bizonyítékai, a meghallgatott tanúk vallomásai alapján helyesen állapította meg, eljárása során a Pp. 3. § (3) bekezdésében előírt jogszabályi kötelezettségének eleget tett. Hangsúlyozta: helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság **felperes gazdasági vezetője** tanúvallomása alapján, hogy az évi 600 tonna árura megkötött import bizományosi szerződés csupán árukeret megállapodást jelentett, a kialakult gyakorlat értelmében a felperest a jutalék a ténylegesen teljesedésbe ment adásvételi szerződés alapján illette meg. Hivatkozása szerint a felperes a tőke utáni kamatigényét - ideértve a fizetési meghagyásban szereplő követelését is - a 2008. április 25-én megtartott tárgyaláson 2005. június 30. napjával kezdődően jelölte meg, majd 2009. április 17-én megtartott tárgyaláson fenntartotta módosított kereseti kérelmében foglaltakat.

A fellebbezés az alábbiak szerint alapos.

A másodfokú bíróság mindenk előtt elsősorban azt vizsgálta, hogy az elsőfokú bíróság követett-e el olyan lényeges eljárási szabálysértést, amely miatt az első fokú tárgyalás megismétlése szükséges.

A Pp. 3. § (3) bekezdése értelmében a jogvita elbírálásához szükséges bizonyítékok rendelkezésre bocsátása - ha a törvény eltérően nem rendelkezik - a feleket terheli. A bizonyítás indítványozása elmulasztásának, illetve a bizonyítási indítvány elkésett voltának jogkövetkezményei, valamint a bizonyítás esetleges sikertelensége, törvény eltérő rendelkezése hiányában, a bizonyításra kötelezett felet terheli. A bíróság köteles a jogvita eldöntése érdekében a bizonyításra szoruló tényekről, a bizonyítási teherről, illetve a bizonyítás sikertelenségének következményeiről a feleket előzetesen tájékoztatni.

A másodfokú bíróság az első fokú eljárás iratai alapján megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az idézett jogszabályhely utolsó fordulatában írt kötelezettségének nem tett eleget. Tény, hogy a peres feleket számos alkalommal felhívta bizonyítási indítványuk előterjesztésére, azonban a Pp. 3. § (3) bekezdése alapján történő kioktatásnak minden esetben konkrétan kell lennie, tehát a bíróságnak a jegyzőkönyvben rögzítenie kell, hogy melyik peres félnek pernyertessége érdekében milyen tényeket kell bizonyítania. A felperes azonban a fellebbezési tárgyaláson előadta, hogy az általa eddig a perben becsatolt bizonyítékokon kívül más bizonyíték nem áll rendelkezésére. Ennél fogva ezen eljárási szabálysértésnek az ügy elbírálása szempontjából nincs relevanciája. Ezért a Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint ez okból a teljes tárgyalás megismétlése nem szükséges.

Helytálló a felperesnek azon fellebbezési hivatkozása, miszerint az általa csatolt bizonyítékokat az elsőfokú bíróság teljes körűen nem értékelte és megsértette az indokolási kötelezettségét, megszegve a Pp. 221. § (1) bekezdésében foglaltakat.

Az elsőfokú bíróság részben téves jogi álláspontja miatt az általa megállapított tényállás hiányos. Tévedett az elsőfokú bíróság, amikor úgy ítélte meg a szerződés 9. pontjában foglalt írásbeli szerződésmódosítás kikötése ellenére, hogy a szerződést a felek ráutaló magatartással módosították. A felek a perbeli szerződés 9. pontjában kifejezetten abban állapodtak meg, hogy a szerződést kizárólag írásban lehet módosítani.

Az elsőfokú bíróság a felhívott jogszabályokat részben tévesen értelmezte. A Ptk. 200. §-ának (1) bekezdése értelmében a felek a perbeli szerződés megkötésekor a szerződés tartalmát szabadon állapíthatták meg, amikor a megkötött import bizományosi szerződésük 9. pontjában kikötötték, hogy „jelen szerződés bármilyen módosítása csak a felek által kölcsönösen aláírt okirata alapján történhet”. E diszpozitív szabály alapján kötött megállapodásból a Ptk. 198. §-ának (1) bekezdése szerint kötelezettség keletkezett a szolgáltatás teljesítésére, jogosultság a szolgáltatás követelésére. A Ptk. 205. §-ának (1) bekezdése szerint a perbeli szerződés a felek akaratának kölcsönös és egybehangzó kifejezésével jött létre.

Tény, hogy a Ptk. 216. §-ának (1) bekezdése értelmében a szerződési akaratot ráutaló magatartással is kifejezésre lehet juttatni, azonban a perbeli esetben az írásba foglalt szerződési akarat mellett ennek nem volt helye. Tény az is, hogy a Ptk. 218. §-ának (3) bekezdése akként rendelkezik, hogy ha a jogszabály vagy a felek megállapodása a szerződés érvényességét megszabott alakhoz köti, az ilyen alakban kötött szerződés megszüntetése, vagy felbontása is csak a megszabott alakban érvényes.

Ennek megfelelően járt el az alperes a 2003. május 19-i szerződést felbontó levelében, holott a Ptk. 218. §-ának (3) bekezdésének utolsó fordulata a szerződés megszüntetését a megszabott írásbeli alaktól eltérő módon lehetővé tette volna. A felhívott rendelkezés tehát kizárólag a szerződés megszüntetése esetére engedi a szerződésben kikötött formától való eltérést, azonban a szerződésmódosításra nem. Ezért tévedett az elsőfokú bíróság, amikor arra a következtetésre jutott, hogy a felek ráutaló magatartással módosították az írásban megkötött szerződésüket, holott ezt az érvényes írásbeli szerződés értelmében kizárólag írásban tehették volna meg. Ez következett a szerződési kikötés mellett a Ptk. 4. §-ának (1) bekezdésében foglalt együttműködési kötelezettségből, valamint abból is, hogy a jogról való lemondást kiterjesztően értelmezni nem lehet. Ezért önmagában az a körülmény, hogy a függő helyzetben lévő felperes nem igényelte rögtön az esedékességkor járó díját, ez még nem jelentette, hogy az igényéről egyszer és mindenkorra lemondott, hiszen joggal bízhatott a tőle tökeerősebb megbízó újabb megrendeléseiben, amely legalább részben kárpótolta volna. Miután a szerződés megszűnésével ez a lehetősége megszűnt, ezért a Ptk. 319. §-ának (2) bekezdése alapján a megszűnés előtt már nyújtott szolgáltatás pénzbeli ellenértéket az alperesnek meg kell fizetnie, figyelemmel a Ptk. 512. § (1) bekezdésében foglaltakra.

Mindezek alapján tehát a perbeli szerződés alperes részéről történt írásbeli felmondásáig az érvényes perbeli szerződésért az alperes a Ptk. 198. §-ának (1) bekezdése alapján köteles helytállni. Ez független attól, hogy ezt a szerződést a leváltott ügyvezetője esetleg negligens módon eljárva kötötte-e meg. Ezért nincs annak sem relevanciája, hogy a leváltott, perbeli szerződést aláíró ügyvezetőt milyen kártérítésre kötelezte a német bíróság. Éppen ellenkezőleg, ez is azt támasztja alá, hogy az alperes is úgy ítélte meg, a megbízottja által írásban kötött szerződés számára esetleg hátrányokkal járt. Utóbbi azonban a felperes terhére nem értékelhető. Ezen túlmenően az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában alaptalanul hivatkozott az „érdekbeli”, illetve „gazdasági ellehetetlenülés” értékelése következtében kialakult „bírói gyakorlatra” is, mivel pontosan nem jelölte meg az ide vonatkozó határozatokat. Nem adta azon döntésének jogszabályi indokát sem, miszerint a marasztalási összeget a szerződés szerint bruttó összegben kell értelmezni.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság e részben megalapozatlan a keresetet részben elutasító ítéletét - az elutasított rendelkezés tekintetében - a Pp. 252. § (3) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte és ebben

a keretben az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította.

A másodfokú bíróság osztja az elsőfokú bíróságnak azon helyes megállapítását, miszerint a perbeli szerződés 5. és 7. pontja jogszabályba, jó erkölcsbe nem ütközik, ezért ezen okból semmisnek nem tekinthetők. Helyesen értékelte az elsőfokú bíróság az alperes 2003. május 19. napján kelt nyilatkozatát, miszerint a perbeli szerződés az alperesi megbízó felmondásával megszűnt. Helyes az elsőfokú bíróságnak azon megállapítása is, hogy a szerződés folytatását az alperes tulajdonosa a továbbiakban nem kívánta, azt egyoldalúan megszüntette, figyelemmel a Ptk. 207. § (1) bekezdésére és a Ptk. 512. § (1) bekezdésében foglaltakra.

Nem osztotta a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságnak azt az álláspontját sem, hogy a szerződés 5. pontjának azon fordulata, miszerint az „ezt megelőző szerződés szerint az áru értékének 6%-a” nem kellően egyértelmű és pontos megfogalmazás, ezért az a Ptk. 228. § (3) bekezdésére tekintettel mint érthetetlen feltétel, semmis. A peradatok alapján minden kétséget kizáró módon, egyértelműen megállapítható, hogy a felperes 1995. év óta folyamatosan szállított a Z. csoport tagjainak, így ezen meghatározás kifejezetten a korábbi import bizományi szerződésre utal, amelyet a felek ismertek vagy az új vezetés megismerhetett. Erre a felperes a per során kísérletet is tett, amelyet azonban a bíróság nem fogadott be.

A perbeli szerződés 5. pontja értelmében a megbízó (alperes) kötelezte magát, hogy évente 600 tonna CuZn 39 Pb 3 ötvözetű rudat vesz át a megbízotton (felperesen) keresztül. Amennyiben a jelzett mennyiséget a két Z. cég nem venné át, úgy a jutalék az ezt megelőző szerződés szerint az áru értékének 6%-a. Ugyanezen szerződéses pontban foglaltak szerint a megbízott kötelezte magát, hogy minden igénybejelentés esetén 4 különböző, egymástól független beszállító árajánlatát küldi meg, melyből a megbízó döntése alapján kerül az áru beszerzésre. A megbízó írásban jelzi igényét (vásárlási szándékát) a megbízott felé, aki 2 munkanapon belül írásban küldi meg az árajánlatát, melyből a megbízó a számlára a legmegfelelőbb ajánlat alapján rendel.

A kifejtettekre tekintettel, a megismételt eljárásban az elsőfokú bíróságnak - a felperes által az elsőfokú eljárásban csatolt okirati bizonyítékaira figyelemmel - kizárólag azt kell vizsgálnia, hogy a felek egyező akaratából következően a perbeli szerződés alapján a felperes az alperesi igénybejelentéseket követően a szerződés szerinti módon a beszállítók konkrét árajánlatát megküldte-e az alperes részére, és az alperes ezen ajánlatok közül egyiket sem fogadta el. A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint csak a perbeli szerződés előírásai szerint megküldött, de az alperes által elfogadásra nem került legkedvezőbb árajánlat figyelembevételével illetheti meg a felperest a további jutalék összege. Az elsőfokú bíróságnak a szerződés megszűnéséig terjedő időszakot kell vizsgálat tárgyává tennie, figyelemmel a Ptk. 512. §-ának (1) bekezdésére és a Ptk. 319. §-ának (2) bekezdésére.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a fellebbezésnek a szerződéses jogviszony fennállása alatt életbe lépett úgynevezett „Bokros-csomagra” történő hivatkozása a jelen jogvita elbírálása szempontjából teljesen irreleváns. Nem találta a másodfokú bíróság alaposnak **az alperes volt ügyvezetője** névjegykártyáján feltüntetett, a Z. GmbH-nál betöltött tisztségére történő alperesi hivatkozást sem, mivel az nem elegendő bizonyíték arra, hogy **az alperes volt ügyvezetője** nem csupán az alperes, hanem a Z. GmbH nevében is hatályos jognyilatkozatot tehetett. Erről a felperesnek a cégnyilvántartás adatai alapján lehetett és kellett volna meggyőződnie.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 3. § (3) bekezdésében előírt tájékoztatási kötelezettsége után és a felperesi bizonyítási teher alapján lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként lesz abban a helyzetben, hogy a jogszabályoknak megfelelő és megalapozott ítéletet hozzon a felek jogvitája tárgyában. Ezen eljárás eredményéhez képest az úgynevezett készenléti szolgálat nem, hanem csupán a konkrétan felkínált, de az alperes által el nem fogadott bizományosi ajánlatok és ezek alapján járó díjazás vehető figyelembe. Az elsőfokú bíróságnak az újonnan meghozott ítéletét a Pp. 221. § (1) bekezdésében foglaltak szerint kell megindokolnia.

Az elsőfokú bíróság helyesen határozta meg az alperes kamatfizetési kötelezettségének kezdő időpontját. A felperes a 2008. január 15. napján érkezett beadványában a teljes tőkekövetelés után 2005. június 30. napjától kezdődően kérte az alperest kamat fizetésére kötelezni. A felperes a 45. sorszámú jegyzőkönyvben tett nyilatkozatával ezen előadását megerősítette és kiegészítette azzal, hogy a módosított tőkekövetelése a jelen eljárás alapját képező fizetési meghagyásos eljárásban érvényesített 2.611.369 Ft+ ÁFA összegű alperesi tartozást is magában foglalja. Mindezekre tekintettel helyesen döntött az elsőfokú bíróság, mikor az alperes kamatfizetési kötelezettségének kezdő időpontját a felperesi kérelemmel egyezően 2005. június 30. napjában állapította meg, figyelemmel a Pp. 215. §-ában foglaltakra. A kifejtettekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 213. § (2) bekezdése alapján részítéletet hozott, az elsőfokú bíróság ítéletét - a kamatfizetés kezdő időpontja kérdésében - a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú bíróság a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperest a felperes javára első- és másodfokú részperköltség megfizetésére, melynek mértékét a 32/2003. (VIII. 22.) IM. rendelet 3. § (2), (5) bekezdése alapján állapította meg.

, 2009. szeptember 24.

. Lizák Tibor sk.
a tanács elnöke

. Molnár Ágnes sk.
sk.
előadó bíró

Dr. Merőtey Anikó
bíró

A kiadmány hiteléül:

Dankó Zsuzsanna
írnök

Fővárosi Ítéltábla
4.Pf.21.159/2009/6.

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla Fülöp és Mihály Ügyvédi Iroda (ügyintéző dr. Mihály Tamás ügyvéd) által képviselt felperesnek, dr. Demeter Attila ügyvéd által képviselt alperes ellen, jutalék megfizetése iránt, a Fővárosi Bíróság előtt 17.G.40.077/2005. szám alatt indult perében, a Fővárosi Ítéltábla 4.Pf.21.159/2009/5. számú részítéletének kiegészítése tárgyában meghozta a következő

Kiegészítő részítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla a 2009. szeptember 24. napján kelt 4.Pf.21.159/2009/5. számú részítéletét az alábbiakkal egészíti ki: a Fővárosi Ítéltábla a felperes és az alperes fellebbezési eljárási perköltségét személyenként 500.000 (ötszázezer) forint + ÁFA - 500.000 (ötszázezer) forint + ÁFA összegben, míg a le nem rótt fellebbezési eljárási illeték összegét 900.000 (kilencszázezer) forintban állapítja meg.

A kiegészítő részítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Fővárosi Ítéltábla 4.Pf.21.159/2009/5. számú részítéletében elmulasztotta megállapítani a hatályon kívül helyezett ítéleti rendelkezés vonatkozásában a peres felek fellebbezési eljárás perköltségét. Mivel a másodfokú bíróság észlelte, hogy a részítéletében nem rendelkezett olyan kérdéssel, amelyről a rendelkezés jogszabály értelmében hivatalból kötelező [Pp. 252. § (4) bekezdés], a mulasztását hivatalból pótolta és az 5. sorszámú részítéletét a Pp. 225. § (6) bekezdésére figyelemmel a rendelkező rész szerint kiegészítette.

A másodfokú bíróság a peres felek fellebbezési eljárási perköltségét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdése alapján állapította meg, figyelemmel a peres felek jogi képviselője által kifejtett tényleges tevékenységre. A felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési eljárási illeték mértékét az Itv. 46. § (1) bekezdése alapján határozta meg.

Budapest, 2009. szeptember 24.

. Lizák Tibor sk.
a tanács elnöke

. Molnár Ágnes sk.
sk.
előadó bíró

Dr. Merőtey Anikó
bíró

A kiadmány hiteléül:

Dankó Zsuzsanna
írnok